

ние — рѣдко.“ — „Твойто доказателство не е за нищо. Азъ ти не казвамъ, че съ сѣкое новолуние става затмѣние; а казвамъ ти, че въ времето на сѣко затмѣние непременно е и новолуние.“ — „А защо тие не биватъ сѣкога заедно?“ — „А за това, че месѣчинага не при сѣко новолуние преминува по-права линия между слънцето и земята: по-нѣкогашъ тя преминува по-горе, а по-нѣкогашъ по-доле; а затмѣние може да бѣде само тогава, когато тие стоятъ и трите едно зѣди друго, т. е. по една права линия. Повдигни си дланъта по-горе между свѣщъта и стѣната, — и сѣнката отъ нея ще да са повдигне по-горе; спусни си рѣката надолу, — и сѣнката ще да са спусне надолу. Така сѣщо става и съ слънцето. Азъ мога да ти кажа, че почти сѣкога, когато е новолуние, става и затмѣние на слънцето; но за земята то бива рѣдко, защото по-нѣкогашъ това затмѣние става надъ земята, а по-нѣкогашъ подъ земята, т. е. затмѣнието става въ нѣкое праздно пространство на нашата вселенна.“ — „А защо това става така, а не друго-яче?“ — „Ехъ, какавъ си ти! Такавъ е пѣтътъ на месѣчината. Ако би ти знаалъ добре какавъ е тоя пѣтъ, то щеше да разберешъ, че това нѣщо никакъ не е чудно. Ти трѣба много да са поучишъ, дорде разберешъ тия работи! А затмѣнието на месѣчината видявалъ ли си?“ — „Не, не съмъ го видѣлъ. А нема и месѣчината потемнява?“ — „Разбира са. Но това затмѣние става нощъ, когато хората спатъ, и за това малцина сѣ го видѣле. Но ако тие и да